

1945. VIII. 19.

*Engem bűnösnek ítelt a világ,
mielőtt megszülettem,
s hogy mi a tettem,
mit elkövettem,
nem tudom,
de folyton csak vezeklem.*

*Meleg pólyában,
fehér kórházi ágyon,
alig hogy pupillámon
keresztültört az első fénysugár –
anyám szomorú sápadt arcát látom,
mint ártatlan rabét,
ki ítéletre vár.*

*Érzem,
milyen döbbenet,
ahogy a csend
ágyunk Hirosimája felett,
mint radioaktív felhő,
gyilkos hamueső
széttroncsol agyat és szívet.*

*S hallgatom,
amint a szomszéd ágyhoz
egy boldog apa lép,
és a kérdést:
„Hogy érzed magad?”
én nem értem.
Kézcsók, vidám nevetés,
egy csokor virág,
meghitt pillanat,
de számunkra idegen világ.
Az én apám talán ezalatt
egy elhagyott lövészárók sarában fekszik hanyatt,
s megromlott szeme az égben kutatja,
miért véres a föld s a zubbonya.
Vagy szögesdróttal széttépett szívében,
némán, mert nem kiált,
reméli, hogy egyszer még megláthat.
Én már tudom, csalódní fog hitében.*

*Bömbölök,
hogy egész lényem vörös a kintől,
s amint anyám fölémhajol,
elhallgatók,
azon csodálkozom,
hogy a sírás nemcsak az én jogom.*

*Tegnap is ma is megremegtem,
hogy bár már húsz évet eltemettem,
könnyeit látom,
most is ugyanúgy érzem,
mint azon a napon
vigasztaló kezében.
S oly forrón égnek sápadt arcomon,
hogy feledni őket,
míg élek nem tudom.*